

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ (ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ)

Ευτυχισμένο ζευγάρι ο Ηλίας και η Αντιγόνη. Όλοι στο χωριό ζήλευαν την ευτυχία τους. Όλοι τους εκτιμούσαν και τους αγαπούσαν για την τιμιότητα και την καλωσύνη τους.

Κανένας δεν είχε να πεί κακό λόγο γι' αυτούς. Πάντοτε ήσαν πρόθυμοι να βοηθήσουν και να εξυπηρετήσουν με όλη τους την καρδιά, τους συνανθρώπους τους.

Πολύ αγαπημένο ζευγαράκι. Πάντοτε χαμογελαστοί κι ευχάριστοι. Κανένας δεν άκουσε κακό λόγο να βγει απ' τα χείλη τους.

Την ευτυχία τους, την συμπλήρωσαν τα διδυμά τους, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, που γεννήθηκαν ένα χρόνο μετά τον γάμο τους.

Ο Ανδρέας και η Μαρία, ήσαν δύο χαριτωμένα υπάκουα και πεντακάθαρα παιδάκια. Ποτέ δεν έκαναν του κεφαλιού τους. Ήσαν χαμογελαστά και πάντοτε πρόσχαρα.

Ο Ηλίας, ήταν ένα λεβεντόπαιδο, ίσα με δυο μέτρα ύψος και με κατάμαυρα πικνά μαλιά. Καταγόταν από την Κερύνεια. Αποφοίτησε το Γυμνάσιο της πόλης και την Παιδαγωγική Ακαδημία με άριστα.

Στην Εθνική Φρουρά, υπηρέτησε την θητεία του σαν αξιωματικός με το βαθμό του ανθυπολοχαγού.

Το 1967, ο Ηλίας διορίστηκε δάσκαλος, στο μικρό αυτό χωριό της Μεσσαορίας.

Οι γνώσεις, η εξυπνάδα, η καλωσύνη και η αγάπη του για τους μικρούς μαθητές του, έκαναν τους κατοίκους του μικρού αυτού χωριού, να τον εκτιμήσουν και να τον αγαπήσουν σαν δικό τους άνθρωπο, από τους πρώτους κι' όλας μήνες που πάτησε το πόδι του εκεί.

Την Αντιγόνη, την γυναίκα του, την γνώρισε τα Χριστούγεννα του ίδιου εκείνου χρόνου. Σπούδαζε στην Ελλάδα και γύρισε να περάσει τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, στο χωριό της με τους γονείς της.

Πάρα πολύ όμορφη, ευγενική και καλωσυνάτη κοπέλλα. Το κορμί της αρμονικότατο και ίσιο σαν λαμπάδα. Έμοιαζε σαν Αμαζόνα.

Ήταν δευτεροετής φοιτήτρια της σωματικής αγωγής. Πανέξυπνη και σπιρτάτη κοπέλλα. Τον πρώτο χρόνο της φοίτησης της, πέρασε σαν η δεύτερη καλύτερη φοιτήτρια του Πανεπιστημίου.

Οι γονείς της, ήσαν τίμιοι και εργατικοί άνθρωποι κιλαπό τους πιο πλούσιους κτηματίες των γύρω χωριών.

Μοναχοπαιδί η Αντιγόνη. Οι γονείς της την αγαπούσαν, όσο τίποτε άλλο πάνω στη γη. Κρεμόντουσαν από μια τρίχα της κεφαλής της. Την ανάθρεψαν με

όλους τους κανόνες, της παλιάς αυστηρής ηθικής και της θρησκείας. όπως διδάχτηκαν κι αυτοί από τους γονείς τους.

Ο Ηλίας, την Αντιγόνη την είδε κείνες τις γιορτινές μέρες. Η ομορφιά κι η εξυπνάδα της, τον σκλάβωσαν. Το βέλος του Θεού έρωτα τον κτύπησε στο στήθος και ρίζωσε βαθιά στην καρδιά του.

Η φωτιά του έρωτα άναψε και θέρειψε μέσα του ολόκληρο το κορμί του έκαυε από πυρετό. Η θωριά των ματιών του θόλωσε και το μυαλό του γέμισε από μια Αντιγόνη και τίποτε άλλο δεν χωρούσε εκεί μέσα.

Ζύγιασε καλά τα πράματα και πήρε την απόφαση του. Να ζητήσει την Αντιγόνη από τους γονείς της για γυναίκα του.

Ο Ηλίας δεν έστειλε προξένια, όπως συνηθίζεται. Πήγε ο ίδιος στους γονείς της Αντιγόνης για να τους μιλήσει.

Αυτοί τον καλοδέχτηκαν και τον κέρασαν με γλυκό, έτσι όπως έκαμαν σ' όλους τους ξένους, που μπαίνανε στο σπιτικό τους.

Τους μίλησε καθαρά και ξάστερα για τον σκοπό της επίσκεψης του στο σπιτικό τους.

Εκείνοι δεν του αρνήθηκαν. Μάλλον χάρηκαν που ένας τόσο λαμπρός και τίμιος νέος κτύπησε την πόρτα τους και ζήτησε την κόρη τους για γυναίκα του.

Εκείνη όμως τι θα έλεγε; Η σπουδή της; Φτάνει η μόρφωση, που πήρε μέχρι τώρα, είπε ο Ηλίας. «Είναι αρκετή για μια γυναίκα. Ο σκοπός μου δεν είναι ν'

αφήσω την γυναίκα μου να δουλέψει, ή να κάνει καριέρα σε κάποιο επάγγελμα. Η γυναίκα μου θα είναι η κυρά και η βασίλισσα του σπιτιού μου».

«Εμείς» είπε ο γέρο Χριστοφής, ο πατέρας της Αντιγόνης «σαν γονείς δίνουμε την ευχή μας. Τον τελευταίο λόγο όμως τον έχει η ίδια, η κόρη μας. Ποτέ μας δεν θα την πιέσωμεν, για κάτι που η ίδια δεν θέλει. Αν θέλει να συνεχίσει τις σπουδές της, δεν θα σταθούμεν εμείς εμπόδιο. Αν θέλει να παντρευτεί και σε θέλει για άντρα της, χίλιες φορές με την ευχή μας. Αν πάλι θέλει να συνεχίσει τις σπουδές της και σαν τελειώσει να παντρευτείτε, τότε κι' εσύ αν την αγαπάς όπως κι' εμείς, πρέπει να κάμεις υπομονή».

«Φρόνιμα και λογικά εμίλησες άρχοντα Χριστοφή», είπε ο Ηλίας. «Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να την πιέσει να κάνει αυτό που η ίδια δε θέλει. Αν το εγκρίνετε βέβαια κι εσείς, θα ήθελα να της μιλήσω εγώ ο ίδιος στην παρουσία σας. Φαίνεται μορφωμένη και καλά καλλιεργημένη κοπέλλα και είμαι βέβαιος πως δεν θα με παρεξηγήσει».

«Αστο ζήτημα απάνω μας παιδί μου», είπε ο γέρο Χριστοφής. «Ενας γονιός ξέρει καλύτερα πως θα μιλήσει στο παιδί του».

Η Αντιγόνη, καλά πληροφορημένη για τον Ηλία, δέχθηκε αμέσως να γίνει γυναίκα του και μέσα σε δυό βδομάδες γίνανε κι' οι αρραβώνες.

Δυό μερες πριν να γίνουν οι αρραβώνες, ο Ηλίας έφερε τους γονείς του

από την Κερύνεια, για να δουν και να γνωρίσουν την Αντιγόνη και τους γονείς της.

Τίμιοι και παστρικοί άνθρωποι, οι γονείς του Ηλία. Αγκάλιασαν και φίλησαν την Αντιγόνη σαν δικό τους παιδί. Σφίξα-νε τα χέρια με τους συμπενθέρους και ευχήθηκαν να είναι ο γάμος στεριωμένος. Προίκα δεν ζήτησαν για το γιό τους.

Σαν έφτασε η ώρα των αρραβώνων και ο παπάς του χωριού, μπροστά σε όλους τους καλεσμένους, πήρε χαρτί και μολύβι για να γράψει το προικοσύμφωνο, τότε, ο πατέρας του Ηλία, σηκώθηκε πήρε το χαρτί από τα χέρια του παπά, τόσκι-σε κι αφού το τσαλάκωσε στην χούφτα του το πέταξε.

Γράφε δάσκαλε, όλα τα έχει μας. Δηλαδή ότι έχω εγώ η γυναίκα μου, σπί-τια, χωράφια, και μετρητά τα δίνουμε της κόρης μας. Μια την έχουμε κι όλα είναι δικά της. Πριν να γίνει ο γάμος της τα κοιτανιάζομεν όλα και της κτίζομεν το καλύτερο σπίτι μέσα στο χωριό».

Πήρε βαθειά ανάσα ο γέρος Χριστοφής. Κοίταξε τον παπά που δεν είχε αγγίξει ούτε το χαρτί ούτε το μολύβι και ξέσπασε κτυπώντας με δύναμη το δεξί του χέρι στο τραπέζι.

«Δάσκαλε... Γράφε...»

Μερικοί από τους καλεσμένους, άρχισαν να ανησυχούν και φοβούμενοι μήπως ξεσπάσει καυγιάς τραβήχτηκαν προς τα πίσω.

Ο παπάς σηκώθηκε κι' αυτός. Έβαλε το χέρι του στους ώμους του Χριστοφή και τον ανάγκασε να καθήσει στην καρέ-

κλα του. Κοίταζε, γύρω, γύρω με γαλήνιο βλέμμα τους χωριανούς και στρεφόμενος στον Χριστοφή είπε με ήσυχη σταθερή φωνή.

«Χριστοφή. Τίποτε δεν γράφω. Τώρα μπροστά μου και μπροστά σ' όλους τους καλεσμένους σου έδωκες μια υπόσχεση. Αυτή φτάνει. Πάνω από όλα ο λόγος του ανθρώπου».

Ο γέρο Χριστοφής, έμεινε λίγο συλλογισμένος. Μετά σηκώθηκε κι έδωσε το χέρι στον πατέρα του Ηλία.

«Συμπέθερε καλορίζικα», είπε εκείνος κι έσφιξε στην αγκαλιά του το γέρο Χριστοφή. Ο γάμος ορίστηκε να γίνει τον Αύγουστο του 1968.

Τέτοιος γάμος, δεν ξανάγινε στην περιοχή.

Από την Παρασκευή το απόγευμα ξεκίνησε το γλέντι, που πλύνανε το ρέσι και κράτησε μέχρι την Τρίτη τη νύχτα.

Τα βιολιά και τα λαγούτα παίζανε συνέχεια και χόρευαν όλοι οι χωριανοί κι όλος ο κόσμος των γύρω χωριών, νέοι, γέροι και παιδιά.

Τον επόμενο χρόνο, ακριβώς στις δεκαπέντε του Αυγούστου του 1969, την ημέρα της Κοίμησης της Θεοτόκου, η Αντιγόνη γεννούσε τα δίδυμα. Ένα χαριτωμένο αγοράκι και ένα πεντάμορφο κοριτσάκι.

Τα βάπτισαν και τα δύο τον ίδιο χρόνο, στη Μονή τ' Αποστόλου Ανδρέα, την μέρα που γιόρταζε η Χάρη του. Το αγόρι το ονόμασαν Ανδρέα και το κορίτσι

Μαρία.

Τις μαύρες κείνες μέρες της Εισβολής του 1974, ο Ηλίας βρέθηκε στην πρώτη γραμμή του πολέμου, στον Παχύαμμο της Κερύνειας.

Πολέμησε και τούτος τους Τούρκους σαν λιοντάρι αλλά μπροστά στον πολυάριθμο εχθρικό στρατό και στην υπεροχή των σύγχρονων όπλων, εξαναγκάστηκε κι αυτός μαζί με τ' άλλα βλαστάρια μας σε υποχώρηση και ανασύνταξη σε άλλες θέσεις.

Ο Ηλίας μαζί με τους λιγοστούς του συντρόφους, πουεπέζησαν στο φοβερό αυτόν πόλεμο, βρέθηκαν σε μια δεύτερη πολεμική γραμμή στην οροσειρά του Πενταδακτύλου.

Ατρόμητοι κι αλύγιστοι, στήσανε τα γυμνά κορμιά τους σαν φρούριο, μπροστά στις ασάλινες μηχανές του εμπειροπέλου εχθρού.

Η υπεροχή όμως των όπλων, νίκησε και πάλι την ανδρειοσύνη. Χιλιάδες οι νέοι πούπεσαν κι' από τις δυο πλευρές. Γέμισαν τα φαράγγια κι οι πεδιάδες με νεκρά κορμιά.

Ο Ηλίας τραυματισμένος, βρέθηκε να κατηφορίζει τις πλαγιές του Πενταδακτύλου προς την Μεσαορία μοναχός του κι αβοήθητος.

Οι σύντροφοι του έπεσαν όλοι ένας εδώ και άλλος εκεί, πολεμώντας για την τιμή και την πατρίδα. Έμεινε εκεί, πολεμώντας τραυματισμένος, μέχρι που έρριξε στον εχθρό και το τελευταίο του βόλι,

Σαν έρριξε και το τελευταίο του βόλι, η μόνη εκλογή που είχε πλέον ήταν η φυγή. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να μείνει και να σκοτωθεί κι' αυτός, χωρίς να μπορεί να προβάλει καμμίαν αντίσταση. Ίσως πιο κάτω νάβρισκε κάποια άλλη μονάδα πιο ενισχυμένη και να πρόσφερε εκεί τις πολύτιμες υπηρεσίες του.

Μπροστά του απλωνόταν η πεδιάδα της Μεσαορίας. Τα χωριουδάκια, σκορπισμένα εδώ κι εκεί, έμοιαζαν σαν κοπάδια σκορπισμένα στοναπέραντο κάμπο.

Κάτω στο φαράγγι, κάπου χίλια μέτρα μακριά του, είδε μερικούς δικούς μας φαντάρους να φεύγουν σαν κυνηγημένοι.

Κουραλισμένοι και ταλαιπωρημένοι σέρνανα τα κουρασμένα τους βήματα, μακριά από τον Πενταδάκτυλο όσο πιο γρήγορα μπροστά.

Χωρίς να σταματούν, η να λιγοστεύουν το κουρασμένο τους βήμα, κάπου στρέφανε το βλέμμα τους προς τα πάνω και κοιτάζαν ερευνητικά τον γαλάζιο ουρανό, σαν περίμεναν κάποια επίθεση που θαρχόταν από εκεί ψηλά.

Ο Ηλίας έφτασε στο χωριό του, γύρω στις επτά το απόγευμα. Ο ήλιος δούκάνταρα πάνω από την Δύση του, έλαμπε και έκοιε σαν φωτιά.

Εκεί στο έμπα του χωριού, μπροστά στο μεγάλο γεφύρι, το κουρασμένο και εξαντλημένο του κορμί κύρτωσε. Τα πόδια του λύγισαν και σωριάστηκε κάτω στην μάνα γη σαν φουσκωμένο σακί.

Το καφενείο που βρισκόταν στην μεγάλη πλατεία στην μέση του χωριού,

ήταν γεμάτο από ηλικιωμένους και γηραιούς άντρες.

Η προδωμένη μας Πατρίδα, δεν κάλεσε στα όπλα τις μεγάλες ηλικίες, γιατί τίποτε δεν θα μπορούσαν να προσφέρουν σ' αυτήν με άοπλα χέρια.

Καθόντουσαν γύρω από το ραδιόφωνο κι άκουαν και σχολίαζαν τα πολεμικά νέα που μεταδίδονταν κάθε τόσο.

Σε κάποια στιγμή ακούστηκε μια γυναικεία κραυγή.

«Βοήθεια... Βοήθεια χωριανοί... Ένας δικός μας ... Ένας δικός μας στρατιώτης ... φαίνεται πληγωμένος. Το αίμα τρέχει από πάνω σαν το νερό της βρύσης. Είναι πεσμένος κεί κάτω στο γιοφύρι.

Τρέξαν όλοι προς την κατεύθυνση που τους έδειχνε η γυναίκα.

Δυό, τρεις, που φτάσανε πρώτοι, σκύψανε πάνω από το αναισθητο κορμί του στρατιώτη.

«Ο Ηλίας, ο δάσκαλος είναι», φώναξε ένας.

«Ευτυχώς ζει» είπε ένας δεύτερος βάζοντας το χέρι του στο μέρος της καρδιάς του Ηλία,. μέσα από το ματωμένο πουκάμισο.

Βούηξε το χωριό.

«Ο Ηλίας ο δάσκαλος, γύρισε τραυματισμένος από τον πόλεμο»

Μερικοί είπανε πως ψυχομαχεί. Άλλοι πως πέθανε και μερικοί τρίτοι πως το

τραύμα είναι ελαφρύ και πως τώρα συνήλθε από την εξάντληση και τους μίλησε.

Πολλά τα σχόλια, χωρίς κανέναν να ξέρει την αλήθεια.

Η Αντιγόνη έμαθε τα μαντάτα τελευταία όταν της έφεραν τον άντρα της αιμόφυρτο στο σπίτι.

Βοηθούμενοι από μια γριά χωριανή τους, που στα παλιά χρόνια έκανε τη μαμμή, καθάρισε καλά και έδσε με καθαρό επίδεσμο τις πληγές του Ηλία. Η σφαίρα, τρύπησε τον αριστερό ώμο από μπροστά και βγήκε από πίσω.

«Έχασε πολύ αίμα», είπε η Αντιγόνη. «Πρέπει να τον πάμε δίχως άλλο στο νοσοκομείο».

Ένας ηλικιωμένος, της ίδιας γειτονιάς, έφυγε τρέχοντας. Γύρισε σε τρία λεπτά με το αυτοκίνητο του.

«Να τον πάτε στην Αμμόχωστο», είπε μια νεαρή γυναίκα. «Εκεί μόνο μπορείτε να βρείτε κρεβάτι. Το Γενικό Νοσοκομείο της Λευκωσίας, είναι γεμάτο από τους πληγωμένους μας».

Εκεί που όλα ήσαν έτοιμα, για την μεταφορά του Ηλία στο νοσοκομείο, εκείνος άνοιξε τα μάτια του και ζήτησε νερό.

«Διψώ», είπε με αδύνατη φωνή. «Νερό ... Δώστε μου νερό να πιώ ...».

Έτρεξε κάποιος κι έφερε κρύο νερό από το ψυγείο. Η Αντιγόνη, πήρε το ποτήρι με το δεξί της χέρι και με το αριστερό της, σήκωσε λίγο το κεφάλι του

πληγωμένου.

Εφερε το ποτήρι στα χείλη του και τον άφησε να πιει δυο γουλιές μόνο.

Τράβηξε πίσω το ποτήρι, ενώ τα χείλη του Ηλία το αναζητούσαν κι έκανε σαν τρλλός.

«Νερό ... Κι άλλο νερό». μουρμούριζε.

Χωρίς να πει λέξη η Αντιγόνη, έρριξε νερό στην παλάμη της και το ράντισε στο πρόσωπο του Ηλία.

Κάποια γριά, έβρεξε μια μαντηλιά με κρύο νερό, που πήρε από το ψυγείο και την έβαλε στο μέτωπο του πληγωμένου.

Ο Ηλίας σε λίγο ξανάνοιξε τα μάτια του.

Σαν είδε κι αναγνώρισε την γυναίκα του, τα δυό του παιδιά και τους συγχωριστούς του, χαμογέλασε ευτυχισμένος.

«Σας ευχαριστώ» «μουρμούρισε.

Κάποιος θέλησε να τον ρωτήσει για τον πόλεμο. Τι γινόταν εκεί κάτω, στα μέρη των μαχών. Δεν πήρε όμως απάντηση.

Σαν πήγε να ξαναρωτήσει, μια μεσόκοπη, παχουλή γυναίκα τον διάκοψε.

«Άσε τον τώρα. Μας τα λέει μιά άλλη φορά, όταν θα είναι καλύτερα. Δεν τον βλέπεις πόσο ταλαιπωρημένος είναι;

Η Αντιγόνη, κάθησε πάνω στο κρεβάτι δίπλα στον Ηλία. Του χάδειψε το κεφάλι κι εκείνος πήρε το χέρι της στο δικό του.

«Θέλεις καλέ μου, να σας πάρουμε στο νοσοκομείο; Τον ρώτησε τρυφερά.

«Ο ... ΟΧΙ ... ΟΧΙ. Νιώθω πολύ καλά. Κούραση είναι και θα περάσει. Δώσε μου όμως κάτι να φάω.»

Η Αντιγόνη, όταν είδε πως ο Ηλίας δεν διάτρεχε πιά κανένα κίνδυνο, ευχαρίστησε τους χωριανούς για την συμπαράστασή τους και τους παρακάλεσε να βγούνε από το σπίτι για ν' αφήσουν τον άντρα της να ξεκουραστεί.

Μια γριά γειτόνισσα την βοήθησε να ψήσει λίγο ρύζι με το γάλα, για τον άντρα της.

Ο Ηλίας ξύπνησε από τον βαθύ του ύπνο, γύρω στο μεσημέρι της επόμενης μέρας.

Η Αντιγόνη όλο αυτό το διάστημα βρισκόταν δίπλα του. Εκεί είχε βγάλει την νύχτα της. Εκεί στο προσκεφαλό του, καθησυχασμένη σε μιά αναπνευστική πολυθρόνα.

Ο Ηλίας, σαν άνοιξε τα μάτια του και είδε την γυναίκα του να κάθεται εκεί δίπλα του, της έστειλε ένα γλυκό χαμόγελο γεμάτο αγάπη και στοργή.

Η Αντιγόνη σηκώθηκε. Για μερικά δευτερόλεπτα, στάθηκε εκεί να κοιτάξει τον άντρα της, με βλέμμα γεμάτο χαρά και μετά έσκυψε και τον φίλησε στα χείλη.

« Πέρασες άσχημη νύχτα». Του είπε. «Είχες συνέχεια ψηλό πυρετό και παραμιλούσες. Ώρες, ώρες, βογγούσες σαν βόδι, που το σφάζουν. Έπρεπε να σε είχαμε πάρει στο Νοσοκομείο. Σε φοβήθη-

κα πάρα πολύ».

«Δεν το πρόσεξα», είπε εκείνος με χιούμορ χαμογελώντας της. «Πάντως τώρα είμαι πολύ καλά και νιώθω θαυμάσια».

Η Αντιγόνη άπλωσε το χέρι της και το έβαλε στο μέτωπο του.

«Ο πυρετός σου έφυγε από το πρωί. Ο ήσυχος ύπνος που κοιμήθηκες, τες λίγες τούτες ώρες, σου έκανε καλό. Έχω έτοιμη σούπα ρύζι με κοτόπουλλο. Τι λες; Ένα πιάτο θα σου κάνει καλό».

«Όχι ... Όχι τώρα. Θέλω να δω τα παιδιά. Ο Ανδρέας και η Μαρία πού είναι;»

«Είναι στην κάμαρη τους. Παίζουν με τα παιχνίδια τους. Ούτε και που ξεπότησαν τα καημένα. Κάθε λίγο και λιγάκι, τα παρατάνε κι έρχονται και ρωτούνε για σένα» .

Η Αντιγόνη, έκανε δυο βήματα προς την πόρτα του δωματίου και φώναξε δυνατά με χαρούμενη φωνή.

«Παιδιά ... παιδιά ... ο πατέρας ξύπνησε και σας ζητά».

Ο Ανδρέας και η Μαρία, σαν άκουσαν την φωνή της μητέρας τους, παράτησαν τα παιχνίδια και τρέξανε σαν ζαρκάδια.

Σαν έφτασαν στην μεγάλη κρεβατοκάμαρη, που ήσαν οι γονείς τους, στάθηκαν έξω από την πόρτα.

Με πολλά ερωτήματα στα μάτια, κοίταξαν μια τη μητέρα τους να στέκει ψα-

μογελαστή στη μέση της κρεβατοκάμαρης και μια τον πατέρα τους να πέφτει ανάσκελα στον κρεβάτι του, με ανοικτά τα μάτια και να τους χαμογελά.

Για μερικά δευτερόλεπτα, τα έχασαν και δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Η μητέρα τους όμως τα βοήθησε. Με ένα της γνέψιμο, θάρρεψαν αμέσως.

«Μπαμπά ... Μπαμπά...», φώναξαν και τα δύο μαζί και ώρμησαν σαν παιχνιδάρικα γατάκια και βρέθηκαν με μιας στο κρεβάτι δίπλα από τον πατέρα τους, το ένα στα δεξιά και το άλλο στα αριστερά του.

Σαν τέλειωσαν τ' αγκαλιάσματα και τα φιλιά, η Αντιγόνη ανασήκωσε με προσοχή το σώμα του άντρα της και του έβαλε στη ράχη δυο ψηλά μαξιλάρια.

Τα παιδιά κάθησαν δίπλα του και του χάδευαν με προσοχή το τριχωτό του στήθος, γύρω από τον μεγάλο επίδεσμο που του έκλεινε την πληγή.

Μια μεγάλη μαύρη ελιά, στο δεξιό μέρος του στήθους του Ηλία, έκανε εντύπωση στην Μαρία και τον ρώτησε.

«Πατερούλλη, τί είναι αυτή η μεγάλη μαύρη βούλλα που έχεις εδώ στο στήθος, ανάμεσα στις τρίχες»;

«Μια μεγάλη μαύρη ελιά κοριτσάκι μου», απάντησε τρυφερά εκείνος. „Την ίδια ελιά και στο ίδιο μέρος, την είχαν ο παππούς μου κι ο πατέρας μου. Την ίδια, αλλά πολύ πιο μικρή, την έχει και ο Ανδρέας μας. Σαν θα μεγαλώσει κι' αυτός, θα μεγαλώσει κι' η μαύρη ελιά του».

«Να εδώ , στο ίδιο μέρος», φώναξε με υπερηφάνεια ο Ανδρέας και σήκωσε την φανελίτσα που φορούσε, μέχρι το στήθος. «Εδώ ... Εδώ στο στήθος την έχω».

«Για να την δω. Για να την δω», φώναξε η Μαρία και κοίταξε το μέρος εκεί που της έδειχνε ο αδερφός της.

«Να ... Να εδώ», φώναζε και πάλι ο Ανδρέας, δείχνοντας με το δάκτυλο του μια μικρή κουκκίδα στο στήθος του, που καλά, καλά δεν είχε πάρει ακόμη το μαύρο χρώμα.

«Ούφφου καημένε», είπε με απάθεια η Μαρία. «Αυτή εδώ, είναι μια πολύ μικρή κουκκίδα, όχι κι' ελιά».

Έτσι νομίζεις εσύ», φώναξε ο Ανδρέας και τίναξε το χέρι του να κτυπήσει την Μαρία. Σαν θα μεγαλώσω και εγώ σαν τον πατερούλλη, θα δεις πόσο μεγάλη θα γίνει».

Πιάστηκαν στα λόγια τα παιδιά κι η Αντιγόνη αναγκάστηκε να επέμβει , για να μην πρχωρήσει το κακό.

«Αντρέα, Μαρία», φώναξε αυστηρά. «ΟΧΙ καυγάδες. Θα στενοχωρήσετε τον πατερούλλη σας».

Την επόμενη μέρα, οι λίγοι ηλικιωμένοι άντρες που είχαν μείνει στο χωριό, από πολύ νωρίς μαζεύτηκαν στο καφενείο και άκουαν και σχολίαζαν τα νέα του πόλεμου που μετάνιζε το ραδιόφωνο.

Θα ήταν γύρω στο μεσημέρι, όταν ένα παιδί ίσα με δέκα χρόνων, έφτασε τρεχάτο στο καφενείο.

Στάθηκε στην άκρη του δρόμου και με κομμένη την φωνή, από την κούραση, φώναξε.

«Ο ... κύριος ... Ηλίας ... Ο κύριος ... Ηλίας ...»

Ο βρακοφόρος άντρας, που καθόταν μαζί με τρεις άλλους στην παχειά σκιά της συκαμιάς, φώναξε ορισμένος προς τον μικρό.

«Λέγε ωρέ ευλογημένο. Μας έκοψες τη χολή, Τι έπαθε ο κύριος Ηλίας».

Ο μικρός αναψοκοκκίνισε από ντροπή. Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο του κι' αφού πήρε βαθειά ανάσα, συνέχισε.

«Ο κύριος Ηλίας, σηκώθηκε από το κρεβάτι του και είναι καλά. Όλες οι γυναίκες πήγανε σπίτι του, για να τους πει τα νέα».

Σηκώθηκε ο γέρο βρακοφόρος και φώναξε δυνατά.

Τ' ακούσατε ωρέ. Ο δάσκαλος είναι καλά. Εμπρός ας πάμε κοντά του να του ευχηθούμε και καλύτερα και να μας πει ο ίδιος, που έζησε τον πόλεμο. Τι γίνεται εκεί κάτω».

Το βρήκαν να κάθεσαι ημίγυμνος στην παχειά σκιά της κληματαριάς, που έζωνε το σπίτι του και να παίζει με τα παιδιά του.

Στο πίσω μέρος της αυλής, οι γυναίκες βομβάρδιζαν με ερωτήσεις την Αντιγόνη, που με τον τρόπο της κατόρθωσε να τες τραβήσει μακριά από τον άντρα της.

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος